

Sygn. akt III AUa 14/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 października 2017 r. sygn. akt IV U 507/17

1. oddala apelację,
2. przyznaje adwokat A. P. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Szczecinie kwotę 120 (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 14/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 12 września 2017r. dokonał rozliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego M. S.. Wskazał, że w roku 2016 osiągnął przychód w kwocie 29.196,00 zł, który nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu (70 % przeciętnego wynagrodzenia) ustalonej dla roku 2016 na kwotę 34.054,40 zł. Osiągnięty przychód nie uzasadniał zmniejszenia ani zawieszenia ubezpieczonemu prawa do

renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy po dokonaniu rozliczenia ustalił, że świadczenie rentowe w roku 2016 było wypłacane w prawidłowej wysokości.

Ubezpieczony M. S. nie zgodził się z przedmiotową decyzją organu rentowego. Wniósł o jej zmianę poprzez przyjęcie wysokości osiągniętego w roku 2016 przychodu w wysokości 19.798,98. Podkreślił, że w tym roku podatkowym uzyskał przychód w związku z pobieraną rentą z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 17.798,98 zł oraz kwotę 2.000 zł tytułem dokonanej cesji umowy dzierżawy ziemi. Ze względu na stan zdrowia nie podejmował zatrudnienia ani nie wykonywał żadnej pracy zarobkowej.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

Wyrokiem z dnia 18 października 2017 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie, nie obciążył ubezpieczonego M. S. kosztami procesu, zasądził ze Skarbu Państwa – środków Sądu Okręgowego w Koszalinie na rzecz adwokat A. P. kwotę 90 zł powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności w dniu orzekania tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony M. S. urodził się (...). W okresie od 1 sierpnia 2014r. do 30 września 2017r. jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W roku 2016 uzyskał z tego tytułu przychód w kwocie 17.798,98 zł. Osiągnął również przychód w postaci zysku z umowy cesji dzierżawy w kwocie 2.000 zł. M. S. jednocześnie jest uważany za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W.. Pełni tam funkcję prezesa zarządu.

Organ rentowy decyzją z dnia 12 września 2017r. dokonał rozliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego M. S.. Wskazał, że w roku 2016 osiągnął przychód w kwocie 29.196,00 zł, który nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu (70 % przeciętnego wynagrodzenia)ustalanej dla roku 2016 na kwotę 34.054,40 zł. Osiągnięty przychód nie uzasadniał zmniejszenia ani zawieszenia ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy po dokonaniu rozliczenia ustalił, że świadczenie rentowe w roku 2016 było wypłacane w prawidłowej wysokości.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przyjął art. 6, art. 18, art. 104 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd orzekający zważył, że określenie „zadeklarowana kwota” zawarte w art. 18 ust. 8 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) zdecydowanie różni się od pojęcia „przychodu”. Nie oznacza to jednak całkowitej dowolności w ustalaniu tej kwoty.

Pojęcie „zadeklarowana kwota” wyraźnie jest odmienne od kwoty przychodu, co może sugerować dopuszczalność określenia tej kwoty najzupełniej dowolnie, jedynie z uwzględnieniem jej minimum określonego ustawą, natomiast w oderwaniu od jakiegokolwiek, nawet przybliżonej, czy prognozowanej kwoty przychodu. Jednakże takiej możliwości nie ma.

Dalej Sąd I instancji wywiódł, że ubezpieczony M. S. jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W roku 2016 uzyskał z tego tytułu przychód w kwocie 17.798,98 zł. Osiągnął również przychód w postaci zysku z umowy cesji dzierżawy w kwocie 2.000 zł. M. S. jednocześnie na mocy art.8 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U 2016r. poz. 963) jest uważany za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – (...) z siedzibą w W.. Pełni tam funkcję prezesa zarządu.

Sąd Okręgowy zważył, że roczne rozliczenie świadczenia ubezpieczonego na podstawie art. 103 i art. 104 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pobierającego rentę i prowadzącego jednocześnie działalność gospodarczą musi uwzględniać przychód z tej działalności w wysokości kwoty zadeklarowanej, nie niższej jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek w rozumieniu art. 18 ust. 8 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, nawet wówczas, gdy rzeczywisty przychód z tej działalności osiągnięty został znacznie poniżej tej kwoty.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony M. S. domagał się ustalenia wysokości jego przychodu jedynie w wysokości 19.798,98 zł, nie zaś kwotę przedstawioną przez organ rentowy - 29.196,00 zł.

Stanowisko ubezpieczonego, w ocenie Sądu orzekającego, nie zasługuje na uwzględnienie, ze względu na obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa. Rozliczenie renty musi uwzględniać zawsze przychód z działalności gospodarczej w wysokości kwoty zadeklarowanej, nie niższej jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek.

Sąd Okręgowy podkreślił, że na mocy zaskarżonej decyzji organu rentowego, nie doszło ani do zawieszenia ani do zmniejszenia wypłaty przysługującego świadczenia rentowego. Ubezpieczony nie przekroczył w 2016r. określonego limitu przychodu dla rencistów prowadzących działalność gospodarczą. Rozliczenie renty M. S. dokonane w zaskarżonej decyzji jest prawidłowe i odpowiada przepisom prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego. Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego ze względu na jego obecną trudną sytuację majątkową i problemy zdrowotne. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Opłaty wynoszą 90 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego (§15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu-Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.) .

Opłatę, o której mowa wyżej, podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług (§4 ww. rozporządzenia). Wobec zgłoszenia stosownego wniosku przez ustanowionego pełnomocnika z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie §15 ust. 2 i §4 ww. rozporządzenia zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. P. kwotę 90 zł podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - o czym orzeczono w pkt 3 sentencji wyroku.

Z wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony. Rozstrzygnięciu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- §1 ust. 1¹ pkt 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszenia emerytury i renty (Dz. U. z 1992 r. Nr 58, poz. 290 z późn. zm.), który nie został zastosowany, a stanowiący, że przy uwzględnianiu czy wystąpiły okoliczności powodujące zawieszenie lub zmniejszenie emerytury lub renty należy zaliczać dochody z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej, a nie przychód,

- §1 ust. 1¹ ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. z 1992 r. Nr 58, poz. 290 z późn. zm.), który nie został zastosowany, a stanowiący o tym, że za dochód osiągnięty uważa się faktyczny dochód uzyskany przez emeryta lub rencistę w danym roku kalendarzowym, a nie przychód,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i przyjęcie za podstawę rozliczenia renty przychodu ubezpieczonego z tytułu działalności gospodarczej w 2016 r. w sytuacji gdy faktycznie osiągnięty przez niego dochód z tytułu działalności gospodarczej był dużo niższy niż przyjęty przez organ rentowy dla potrzeb rozliczenia renty.

Mając powyższe na uwadze ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i ustalenie wysokości osiągniętego przychodu w 2016r. przez ubezpieczonego M. S. w wysokości 19.798,98 zł, a ewentualnie o chylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania. Jednocześnie na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w tym § 16 wniósł o zasądzenie na rzecz adwokat A. P. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu za postępowanie apelacyjne i oświadczył, że koszty te nie zostały ani w całości ani w części uiszczane przez kogokolwiek.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Również rozważania prawne, które skłoniły sąd do oddalenia odwołania od zaskarżonej decyzji są trafne i nie naruszają prawa materialnego.

Wobec treści apelacji, wstępnie przypomnieć trzeba, że artykuł 104 ust. 1 stanowi, że świadczenia podlegają zawieszeniu/zmniejszeniu w razie osiągania przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Chodzi tu zatem o przychód brany pod uwagę przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (art. 4 pkt 9-10 ustawy o s.u.s.) wraz z kwotami pobranych zasiłków, świadczeń i wynagrodzenia z kodeksu pracy, o których mowa w art. 104 ust. 6, z wyłączeniem tych składników przychodu, których nie uwzględnia się w podstawie wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe na mocy rozporządzenia w sprawie podstawy wymiaru.

W przypadku emerytów i rencistów prowadzących pozarolniczą działalność, jak ubezpieczony, za przychód z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia uważa się przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu przepisów ustawy o s.u.s. (art. 104 ust. 1a), tj. według art. 18 ust. 8 ustawy o s.u.s. kwotę zadeklarowaną, nie mniejszą jednak niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale. Z uwagi na to, że próg zmniejszenia świadczenia (70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia) jest wyższy niż minimalna deklarowana podstawa wymiaru składki (60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia), w praktyce świadczeniobiorcom prowadzącym pozarolniczą działalność nie zmniejsza się, a tym bardziej nie zawiesza, emerytury lub renty. Ta, dla zdecydowanej większości emerytów/rencistów, korzystna regulacja prawna została wprowadzona do ustawy o e.r. FUS w drodze jej nowelizacji ustawą z dnia 8 lipca 1999 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 70, poz. 774), która weszła w życie z dniem ogłoszenia (tj. dnia 26 sierpnia 1999 r.) z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 1999 r.

W reakcji na zarzuty apelacji odnośnie niezastosowania w sprawie norm rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszenia emerytury i renty (Dz. U. z 1992 r. Nr 58, poz. 290 z późn. zm.) zważyć trzeba, że termin "przychód", występujący w treści art. 104 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, eliminuje problemy interpretacyjne, które pojawiły się w przeszłości w związku z posługiwaniem się przez ustawodawcę pojęciem "dochód faktyczny" w § 1 ust. 3 rozporządzenia. W orzecznictwie sądowym uznawano jednak, że zakres znaczeniowy tego ostatniego terminu obejmował również koszty uzyskania przychodów, czyli odnosił się de facto do dochodu brutto (szerzej zob. Antonów K. (red.), Emerytury i renty z FUS. Emerytury pomostowe. Okresowe emerytury kapitałowe. Komentarz, 2014 r., LEX; K. Antonów, Zawieszalność..., s. 21-22 z podanym tam orzecznictwem TK i SN).

Obecnie roczne rozliczenie świadczenia na podstawie art. 103 i 104 ustawy emerytalnej osoby pobierającej rentę i prowadzącej działalność gospodarczą musi uwzględniać przychód z tej działalności w wysokości kwoty zadeklarowanej, ale nie niższej jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek w rozumieniu art. 18 ust. 8 ustawy o s.u.s. i to nawet wówczas, gdy rzeczywisty przychód z tej działalności osiągnięty został znacznie poniżej tej kwoty (wyrok SA w Szczecinie z dnia 5 stycznia 2011 r., III AUa 657/10, OSASz 2012, nr 1).

Ubezpieczony prowadził pozarolniczą działalność i właśnie z tego względu brak podstaw prawnych by jego przychód obliczany był w oparciu o przychody faktycznie wypracowywane. W szczególności uzasadnieniem proponowanej przez ubezpieczonego oceny prawnej nie może być fakt, że jego spółka nie przynosiła żadnych zysków. Należy podkreślić, że ubezpieczony ma możliwość wyboru formy prawnej swojej aktywności zarobkowej, ma też możliwość zawieszenia działalności. Takie uprawnienie wynika z art. 14a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2017.2168 j.t.). Skoro jednak działalność gospodarczą zarejestrował, dotychczas jej nie zawiesił, to ma też obowiązek zapoznać się z obowiązującymi w tym zakresie regulacjami prawnymi i dostosowywać swoją sytuację faktyczną do wymogów prawa.

W konsekwencji przedstawionych rozważań, ustalenia i ocena prawna Sądu Okręgowego co do podstawy wymiaru składki przyjętej przez organ rentowy były prawidłowe, i jako takie Sąd Apelacyjny w całości je podzielił. Wymaga też przypomnienia, że objęcie ubezpieczonego obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi oraz zdrowotnymi stanowi pochodną ustalenia, że w 2016 roku M. S. prowadził działalność gospodarczą oraz wynikające z art. 18 ust. 8 ustawy systemowej założenie, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5 i 5a, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy.

W nawiązaniu do zarzutów apelacji dostrzec nadto należało, że kwestionowane przez ubezpieczonego normy prawne były przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 8 marca 2005 r. (sygn. K 27/03, OTKA 2005)3/22) przedstawione jest zbieżne z poglądami ubezpieczonego stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich, który wskazał, że regulacja art. 104 pogorszyła sytuację świadczeniobiorców prowadzących pozarolniczą działalność, którzy osiągają przychody niższe niż 60% przeciętnego wynagrodzenia, gdyż nie mogą oni zgłaszać organom rentowym przychodów niższych niż owe 60%. Jak podniósł Rzecznik, dotyczy to zwłaszcza osób uzyskujących niewielkie przychody z dwóch lub większej liczby rodzajów działalności zarobkowej, które podlegają sumowaniu.

Brak możliwości zadeklarowania realnego przychodu, niższego niż 60% przeciętnego wynagrodzenia, powoduje często, niezgodnie z zamiarem świadczeniobiorców i ze stanem rzeczywistym przekroczenie wysokości przychodu, którego konsekwencją jest ograniczenie lub zawieszenie świadczeń emerytalnych lub rentowych. Mimo tak prezentowanego poglądu Trybunał Konstytucyjny zważył, że ustawa o emeryturach i rentach z FUS wiąże skutek w postaci zawieszenia albo zmniejszenia prawa do emerytury z pojęciem przychodu. Zgodnie z brzmieniem art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, chodzi o przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych między innymi z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 104 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczeniobiorcy prowadzący działalność gospodarczą sami deklarują kwotę uzyskanego z tego tytułu przychodu, od której odpłacają składki na ubezpieczenia społeczne; z tym że kwota ta nie może być niższa niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale. Jak wskazał Trybunał, intencją ustawodawcy było polepszenie sytuacji emerytów i rencistów a wprowadzenie do porządku prawnego normy art. 104 ust. 1a miało za zadanie zlikwidować niekorzystne skutki zmian stanu prawnego. Jednak intencji tej nie udało się ustawodawcy w pełni zrealizować, gdyż zaskarżone przepisy okazały się niekorzystne dla emerytów, którzy z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej uzyskują rzeczywisty przychód, który jest niższy niż ustalony jako minimalna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy świadczeniobiorcy uzyskują dodatkowe przychody z kilku tytułów działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, a uzyskiwany z tej działalności

przychód jest niższy niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzedzającym kwartale. W konsekwencji, wskazana grupa adresatów nie ma możliwości wykazania rzeczywistej kwoty przychodu i musi zadeklarować kwotę stanowiącą minimum podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, co powoduje dolegliwości w postaci zmniejszenia należnego im z tego tytułu świadczenia (art. 104 ust. 7 i ust. 8 ustawy o emeryturach i rentach). Mimo to Trybunał Konstytucyjny nie uznał powyższych regulacji za niezgodne z Konstytucją w całości, ponieważ dla wielu świadczeniobiorców wprowadzona z mocą wsteczną regulacja była korzystna. Trybunał uznał zaskarżone przepisy za niekonstytucyjne wyłącznie w zakresie, w jakim z mocą wsteczną (w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 26 sierpnia 1999 r.) obowiązywały w stosunku do osób, które w tym okresie, będąc uprawnionymi do świadczeń emerytalnych lub rentowych na gruncie ustawy o emeryturach i rentach, osiągały przychody z działalności pozarolniczej w wysokości niższej niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Przechodząc do okoliczności sprawy, skoro M. S. jako rencista prowadził działalność w 2016 r. i z tego tytułu ustalono mu dodatkowy przychód, to jego sytuacja prawna nie pokrywa się z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, który spowodował utratę mocy spornych przepisów wyłącznie w odniesieniu do przychodów uzyskiwanych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 26 sierpnia 1999 r.

W konsekwencji, kwestionowaną przez ubezpieczonego decyzję organu rentowego należało uznać za prawidłową, o czym orzekł Sąd Okręgowy.

Uwzględniając powyższe, sąd drugiej instancji na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

O kosztach orzeczono zgodnie z § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka SSA Barbara Białecka